

Kees van der Hoef ging het altijd bovenal om het plezier

Een briefje van duizend is hem even vreemd als de achterkant van de Tokyo Tribune (of een andere Japans blad) en nooit voelde hij de drang, een automobiel z'n wil op te leggen. Toch had hij in de achteventig jaren die hij ondertussen door Groningen banjert, geen tel het gevoel wat te hebben gemist. Plezier, daar ging het Kees van der Hoef om. Altijd en overal.

"Bij alles wat ik deed, was voor mij het belangrijkste: beleef ik er genoeg aan." En Kees deed wat... allemachtig! Hij wordt nogal eens een culturele duizendpoot genoemd. Met 't zelfde gemak waarmee hij een muziekprogramma aan mekaar smoeste, schreef hij 't aangrijpende gedichtje 'Juniorenleed' (...De Kleine keeper in het grote doel werd nog zeven keer gepasseerd en toen in het algeheel strijdgewoel is hij hem heel stiltesjes gesmeerd!). Zoals hij eerder fluitend op een bakfiets door Groningen zwierf; als expeditieknacht bij de drukkerij Erven van der Kamp.

"Ik ben een echte autodidact," typeert de ras-Groninger zich. "Schoolkennis was aan mij niet besteed. Na een paar jaar Mulo ging ik van het schoolgaan over m'n nek. Ik kwam terecht bij de drankhandel van Karel Reilingh aan de Carolieweg. Als magazijnbediende. En later bij Erven van der Kamp."

Z'n maatschappelijk functioneren had Kees van der Hoef nimmer de bekende Groninger

■ Kees van der Hoef: 't gaat me om het plezier. © NvH/Nreyer Boxem

gemaakt, die hij tenslotte werd. "Ik hoefde niet zo nodig carrière te maken," vertelt hij. "Ik ben niet zo'n veeleisend type. Het ging mij er altijd om, met iets bezig te zijn, waaraan ik plezier beleefde. Ik ben in zestig begonnen met het uitgeven van gedichtenbundeltjes. 'Groningen dicht', 'Groningen dichterbij', 'Groningen dichtgeslagen', 'Groningen dichtgenaaid', 'Groningen dichtgespoten'. De stad barstte in die dagen van talent." Kees schudt de poëten uit de mouw: "Paul Gelling, Buddy Hermans, Theo Pot-harst...." Na de gedichten kwamen de fotoboeken. 'Groningen Lens Geschoten'; deel I, II en III. Over respectievelijk de jaren vijftig, zestig en zeventig. Voor deel III kreeg hij een toelage van de gemeente van vier mille.

"Ik werd gehuldigd, omdat ik een kwart eeuw cultureel bezig was. Wethouder Gietema kwam met een geschenk van vierduizend gulden. Ik heb er geen stuiver van gezien. Was ook niet nodig. 't Geld ging direct naar de uitgever. Was ik tenminste zeker, dat deel III gedrukt werd. Uitgevers willen altijd zekerheid. Ik heb nooit om geld gegeven. Leef heel sober. Geen dure kleren. Een goed stukje muziek en zo nu en dan een pilsje, dan vind ik het wel goed. Ik hoef geen auto. Ik kan alles best op de fiets af. Wat moet ik met een rijbewijs."

Voordat Kees op de gedichten dook bouwde hij een ijzersterke reputatie op als Rock and Roll specialist. Met filmvoorstellingen in Sappemeer. Noodgedwongen Sappemeer. "Rock and

roll had in die tijd niet zo'n beste naam. In Groningen kreeg ik geen enkele bioscoop-exploitant zover, dat ik er een rock and roll film kon draaien. Daarom kwam ik terecht in het Centrum-Theater in Sappemeer. Ik heb massa's films gehaald: Elvis Presley, Fats Domino, Bill Haily, Johnny and the Hurricanes. Ik had het wel gezien met Frank Sinatra, Doris Day en Tonny Bennet en ander gekabbel. In rock and roll zat meer swing. Er reden tientallen extra bussen van Groningen naar Sappemeer. Aan winst maken dacht ik niet. Het leuke was voor mij, het op touw te zetten. In de pauze liet ik lokale bandjes optreden. Alles voor een rijksdaalder."

Provo kwam opzetten en ging allerminst aan Kees voorbij. Hij verzeelede zelfs in de redactie van het blad Scandal. Een fanatieke provo was hij echter nooit. "De beweging sprak mij aan, maar vreselijk actief was ik niet." Ook in de stedelijke politiek dook de duizendpoot op. Als PSP'er verscheen hij op de kieslijsten.

"Ja," mijmert Van der Hoef vanonder z'n onafscheidelijk klep-petje, "wat heb ik eigenlijk niet gedaan. Vrienden moppe-

ren wel eens: jij bent nu al zolang cultureel bezig en nog nimmer onderscheiden, maar dan zeg ik: niet nodig. Hoeft voor mij niet. Al die kouwe drukte." En dan, alsof het hem plotseling te binnen schiet: "Oh ja, discjockey ben ik ook nog geweest. Eentje van het eerste uur. Draaide ik bij VERA rock and roll-platen. Als Ben Casey. 'n Verbastering van ik-ben-Keessie."

't Aankomende zesde kruisje weerhoudt Kees van der Hoef er niet van, het wat rustiger aan te gaan doen. Voor de deur staat 'de grootste foto-expositie die ooit over oud-Groningen is getoond'; in de Oosterpoort. "Zolang ik er plezier aan beleef, ga ik lekker door. Ik heb alleen de prioriteiten wat verlegd. Het gaat nu meer om het literaire. Ik schrijf bijvoorbeeld voor verschillende periodieken. Mijn belangstelling voor de muziek is wat getaand. Ik ben gespecialiseerd tot het einde van de jaren zestig. Weet ik alles. Vraag me: wat was het eerste nummer van The Animals en ik zeg: The house of the rising sun. Makkelijk zat! De muziek van tegenwoordig spreekt mij niet aan. Misschien toch een kwestie van ouder worden."